

[Anker Lau.]

spidsen — har i en række taler sagt, at det nu ikke mere er valutasituationen, der er det store spørgsmål, men derimod prisudviklingen og inflationen. Jeg føler mig nu ingenlunde sikker på, at valutaspøgelset er manet i jorden, men jeg føler mig til gengæld sikker på, at denne lovs bemyndigelser, således som de benyttes, ikke har nogen indflydelse — i alt fald ikke nogen gavnlig indflydelse — på valutaen.

Ser man på de tal, der er oplyst i betænkningen, vil man se, at importen af varer fra EPU-landene på den bundne liste i 1954 var 4½ gang så stor som i 1948, medens det i udvalget er oplyst, at hele importen — både fri og bunden — i 1954 kun var 2½ gang så stor som i 1948. Dette kan ikke betyde, at importen stiger, når varerne kommer på friliste, tværtimod; men det fortæller noget om importbegrænsningens psykologi og tillige, at markedet for de bundne varer er dækket i en sådan grad, at man ikke behøver at være bange for at overføre til frilisten. Der vil naturligvis komme en import af varer, som hidtil har været holdt helt ude, men dette må til gengæld gå ud over andre varer, pengene kan jo kun bruges een gang. I visse tilfælde kan der vel blive tale om differencen mellem færdigvarer og råvarer; men dette vil efter min mening betyde mindre i valuta, end konkurrencen vil betyde for priserne. Sålænge en vare er bunden, i mængde og med hensyn til indkøbsområde, er konkurrencen borte, medens den enkle bevidsthed om, at man kan vente, at man kan købe, når og hvor man vil, uundgåeligt vil fremkalde sundere importforhold.

Der er en vis selvmodsigtelse i de mange højrestede protester på den ene side, der lyder over prisstigningerne, og så på den anden side den hårdnakkethed, hvormed de samme folk nægter at bidrage til den konkurrence, der skal til for at få pris-skruen standset. Man falder over landbrugets priser, som dog giver landet velstand, og som er udtryk for ægte markeds-svingninger i tilbud og efterspørgsel; men man ønsker ikke at fjerne alle de kunstige ting, der holder priserne oppe på en lang række andre fornødenheder. Nu skal vi jo oven i købet, hvis rygten taler sandt, til

at overveje, om varerne yderligere skal fordyres ved told.

Vi har i dag vel den største produktion og beskæftigelse, vi nogensinde har haft. Vi har også en stadig stigende eksport, især af industrivarer, trods den stilling, andre lande nu og da indtager; men samtidig har vi en inflation i priser, løn og skatter, som truer vor økonomis sundhed og hindrer den opsparing, som er så afgørende for hele den fremtidige udvikling. Jeg kan ikke tænke mig en situation, der er bedre egnet til fortsat liberalisering end den, vi står i i dag.

Den højtærede handelsminister holder jo for tiden møder dels med erhvervene, dels med forbrugerne. Mon den højtærede minister fortæller disse repræsentanter, at når priserne holdes oppe på en lang række af dagliglivets fornødenheder, er årsagen den, at konkurrencen holdes ude, bl. a. gennem administrationen af denne lov? Jeg har set i „Politiken“, at den højtærede minister skælder forbrugerne ud og kalder dem sløve. Hvis jeg havde været tilstede ved den pågældende lejlighed som repræsentant for forbrugerne, ville jeg — så elskværdigt, som jeg nu kunne gøre det — have sagt: tak i lige måde. For er der noget område, hvor der har været sløvhed, er det med hensyn til at skabe konkurrence på færdigvaremarkedet, dèr, hvor det gælder noget, med hensyn til liberaliseringen af færdigvarerne.

Tag vare efter vare, fra tekstilerne, der takket være det ærede medlem hr. Weikop blev liberaliseret på en særlig måde for nogen tid siden, eller tag nu sidst rosinerne: i alle tilfælde vil man konstatere, at priserne falder, når varen liberaliseres og konkurrence skabes. Jeg tror, at vi må vælge her, om vi vil føre de høje omkostningers politik eller de billige varers politik. Vi kan i det lange løb ikke bølge dele.

Vi har jo erfaring for, at de stadig stigende omkostningers politik netop fører til fortsat inflation med alle dens økonomiske og menneskelige problemer, medens liberaliseringens, konkurrencens og de billige varers politik har en helbredende virkning på tilliden til vort lands økonomi, fremmer opsparingen og løser en hel del af de problemer, inflationen har skabt.